

בכרשיני עבודה זרה החלב היוצא ממנה מותר באכילה משום זה וזה גורם (ראה רמב"ם הל' ע"ז פ"ז הי"ד), מיהו החלב פשוט שהוא חלב גמור שאסור מהתורה לבשלו עם בשר. וכן מאידך גיסא, גמל שפיטמו בכרשיני היתר שנים רבות, היעלה על הדעת לומר שחלבו מותר מצד זה וזה גורם – פשוט שלא, משום דמה שזה וזה גורם מותר היינו מצד האסור והמותר, אבל המין של הדבר ישאר כפי מקורו: היוצא מהטמא טמא, והיוצא מהטהור טהור. (ואה"נ גמל שפיטמו בכרשיני ע"ז – החלב שיצא ממנו לא יאסר משום ע"ז כדן זה וזה גורם, אבל פשוט שהחלב שלו הריהו כמינו - חלב של גמל) והבן יסוד זה מאוד: ההבדל בין 'זה וזה גורם' לבין 'היוצא מהטהור טהור' וכו', והוא נצרך לנידוננו מאוד.

נמצא לפ"ז שבשר מתורבת הנעשה מתאי גזע של פרה למשל (בין שלקחו את תאי הגזע מביצה מופרית או ממקום אחר בפרה) דין הבשר הינו בשר של פרה גמור, שמינו מותר לאכילה ואסור לבשלו עם חלב מהתורה (וכן ע"ז הדרך אם חזיר חזיר אם סוס סוס וכו').

מיהו בפסק ההלכה של הרב דוד לאו (הנ"ל) העלה שם שהבשר המתורבת דינו כדבר צמחי (פרוה) ולא בשרי (והיוצא מדבריו שגם בשר חזיר או שקצים ורמשים יהיה מותר לאוכלם בדרך הזאת), וממה שפורסם שרבינו 'צוהר' ברכו על הפסק הזה לא התפלאתי, אבל כן התפלאתי היאך עוד רבנים הסכימו לפסק שכזה (כגון הרב יעקב אריאל ועוד) בעוד שאין שום ראיה לדבר, וכל הטעמים שם טעמים לפגם הם, כמו שאבאר:

בעמ' 5 כתב שם לדייק מהרמב"ם שכתב (מא"ס ג' א') "כל מאכל היוצא ממין מן המינים האסורים שלוקין על אכילתן הרי אותו המאכל אסור באכילה מן התורה כגון חלב בהמה וחיה טמאים וביצי עוף ודג הטמאים וכו' וכל הדברים הדומים לביצה עכ"ל. וממ"ש הרמב"ם "מאכל" דייק שרק מאכל נאסר ע"י התורה מדין 'יוצא', וביאר שם שזהו לשיטתו של הרמב"ם שפסק (מא"ס ד' כ') שמי רגלים של חמור מותרים וכו' ע"ש, (וכן ראיתי שדייק הרב מרדכי גרוס (קובץ בני חיל 113220 עמ' 38-39)

ולענ"ד פשוט שדיוק זה טעות, ולהדיא כתב הרמב"ם (מא"ס א' ה') הגדל מן הטמא טמא, והגדל מן הטהור טהור עכ"ל. הרי להדיא שכתב הגדל. והביאור הוא פשוט מאוד, בפרק ג' מדבר מצד איסור האכילה (ולכן נקט שם כל מאכל) אבל ודאי שמה שלפניך הוא כמקור שגדל ממנו, וזה ברור לחלוטין.

עוד העלה שם שאלה (עמ' 4) שאם לדוגמא ניקח תאי גזע וניצור מהם בשיתוף חומרים צמחיים נוזל הדומה לדם, האם יהיה בו איסור דם? ואילו כאשר ניצור מהם